

I ty můžeš jednou potřebovat pomoc!

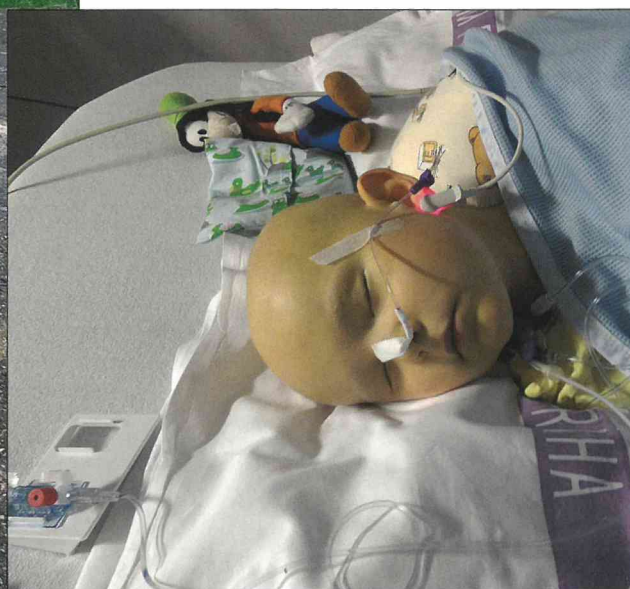
Osudy na hraně života

Na světě prý neexistuje pevnější pouto než to, které se rodí mezi muži nasazenými v bojových operacích. Právě v těchto krajních situacích vojákům v bojových jednotkách nezbyvá mnohdy nic jiného než se spolehnout výhradně jeden na druhého. Vzájemně si tak kryjí záda a to nejen obrazně. Vojenský fond solidarity se toto bojové přátelství a vzájemnou podporu snaží přenést i do mírového života. Žádný z nás přitom neví, kdy bude jeho pomoc potřebovat. A report se rozhodl přiblížit postupně čtenářům několik příběhů, ve kterých právě Vojenský fond solidarity sehrál zásadní roli.

V listopadu loňského roku si praporčík Petr Němec užíval dovolenou se svým synem Filipem ve Vojenské zotavovně Měřín. Venku již bylo podzimní sychravé počasí, ale díky krytému bazénu a dalším zařízením zotavovny se rozhodně nenučili. Následující týden po tom, co se vrátili domů do Tábora, jejich pětiletý syn začal najednou zvracet. Ze všeho nejdříve je napadlo, že mohl chytit nějaký vir v měřínském bazénu. A tak s ním šli okamžitě k dětské lékařce. Ta mu prohmatala břicho a zjistila, že je tam nějaký útvar. Okamžitě je poslala na sono do tábořské nemocnice. Zde jim bylo řečeno, že je to moc velké a poslali je na vyšetření do Motola. Po verdiktu zdejších lékařů se jim doslova podlomily nohy. Něco podobného by je nenapadlo ani v nejnepříjemnějším snu. Na synových játrech byl nádor o velikosti 13 x 9 x 6 centimetrů. Dozvěděli se, že se jedná o jeden z nejhůře léčitelných rakovinových nádorů. U dětí se navíc vyskytuje naprosto výjimečně, takže existují minimální zkušenosti s jeho léčbou.

V Ikemu po druhé transplantaci

Do té doby navíc nebyl zaznamenán případ, že by dítě s tímto onemocněním přežilo.

Malého Filípka si i s jeho maminkou v Motole hned nechali. Čekaly ho skoro tři měsíce chemoterapií, během kterých se podařilo nádor rozdělit na dvě části. „Kromě toho, že jsme trpěli nepředstavitelným strachem o dítě, to byla pro nás i nemalá finanční zátěž. Manželka musela okamžitě přestat chodit do práce. Také desítky cest do nemocnice něco stály. V poměrně složité finanční situaci jsme si podali dvě žádosti o pomoc. Jedna byla adresovaná přímo ministru obrany a druhou jsme poslali na Vojenský fond solidarity. Ten zareagoval velice rychle a vyšel nám maximálně vstříc. Poskytl finanční částku, která nám umožnila řešit náklady na splácení hypotéky,“ vzpomíná praporečnick Petr Němec. „Byla to pomoc rychlá, účinná a pro mne překvapivá. Do té doby jsem o fondu solidarity neměl příliš velké povědomí. Podobně je na tom asi většina lidí, kteří slouží na praporech. Dokud se člověku nepříhoda něco podobného jako mě, tak si příliš nepřipouští, že by potřeboval nějakou pomoc. I když máte nějakou finanční rezervu, tak většinou je někde vázaná na nějakých vkladech a nedá se k ní tak rychle dostat.“

Finanční pomoc od Vojenského fondu solidarity prý přišla vysloveně za pět minut dvanáct. A to za situace, kdy se Petr Němec potřeboval věnovat synovi a navíc poskytovat psychickou podporu manželce. Ta se svým potomkem totiž trávila čtyřicet hodin denně v nemocnici. Viděla všechny ty následky chemoterapií. Bolesti, zvracení, chemické průjmy. Díky finanční pomoci ale naštěstí nemuseli řešit to, zda mají na hypotéku a na další mimořádné náklady spojené s léčbou.

Nádor se podařilo rozdělit na dvě menší části, ale stále ještě nebylo ani zdaleka vyhráno. Díky úspěšné chemoterapii se sice podařilo vytvořit předpoklady pro případnou transplantaci, ale játra byla úplně zničena. „Asi málokdo si dokáže představit, co

jsme prožívali. Naše rodina do toho spadla ze dne na den. Byl to obrovský šok. Když máte tak špatnou prognózu jako my, modlíte se a prosíte o zázrak. Aby se něco stalo a vaše dítě bylo první, které dostalo šanci na transplantaci a které se s takovýmto onemocněním podařilo zachránit,“ vysvětluje Petr Němec. „Přitom vytvořit podmínky pro bezpečné prostředí po samotné transplantaci, aby syn měl vůbec šanci na bezpečný život, byť v omezené míře, není vůbec jednoduché. Ten, kdo někdy prošel procesem o začlenění do transplantačního programu, ví, že splnit všechny požadavky je strašně složité. Je to ohromná spousta dalších vyšetření. Na každém přitom velice záleží, takže jste jako rodič několik dní ve stresu, jestli je jinak všechno v pořádku a výsledky nebudou bránit zařazení do programu. Poté jste pozváni do Ikemu na pohovor, kde se řeší i další věci spojené s transplantací a životem po ní.“

Tam se Němcovi dozvěděli, že Filípek bude aktivován v transplantačním programu. Filípek tedy dostal šanci, zároveň ale také nastala spousta starostí. Muselo se připravit veškeré rodinné zázemí. Je nezbytné poskytnout nemocnému po transplantaci bezpečný domov. Tedy prostředí bez prachu, plísni, navíc je nutné dodržovat ta nejprísňější hygienická opatření. Musí se odstranit veškeré kytky a záclony z celého domu. Němcovi museli například vybourat sprchový kout a udělat nový. Jinak by případně potenciální plísně asi neodstranili. Všude, a to již když byl Filípek v léčebném procesu, museli nainstalovat dezinfekce na ruce, papírové ubrousky, držáky. Museli si umývat ruce v dezinfekci třeba i stokrát za den. Používat na veškeré prádlo speciální prací prášky. Ručníky a pyžamko Filípka se musí měnit denně. Dezinfekčními prostředky se musí neustále dokola ošetřovat veškerý nábytek, denně se musí vytírat dezinfekcí. Po transplantaci totiž každý pacient nemá absolutně žádnou imunitu. Přitom všechny výrobky, které jsou zařazeny

v kategorii zdravotnictví, nejsou právě levné. I s financováním těchto opatření jim nakonec pomohl Vojenský fond solidarity. Na tyto hygienické prostředky jim sehnal sponzora.

Ani to ale ještě nemělo představovat všem utrpením konec. Po první transplantaci jater dostal Filípek septický šok a tehdy za ním přišla přednostka jednotky KARIP v Ikemu s tím, ať se připraví na nehorší. Transplantovaný orgán se totiž neujal a začal krváčet. Upozornila rodiče, že mu možná zbývají jen hodiny života. Za této situace se tým odborníků z transplantačního týmu Institutu klinické a experimentální medicíny rozhodl, že zkusí nemožné a Filípek musel znovu na operační sál, kde se jim podařilo krvácení najít a zastavit. Filípka čekala druhá transplantace. Začal boj s časem, kterého malý bojovník neměl moc. Naštěstí se brzy našel dárcce a syn Petra Němce strávil dalších sedm hodin na operačním sále. Zákrok se jako zázrakem povedl. Lékaři mu zachránili život. Zdravotnický personál říkal, že malý Filípek je vysloveně zázračný, že má obrovskou sílu a chuť k životu. Nepřestává o něj bojovat. Většina dospělých by už jen ty tři těžká kola chemoterapií a biologické léčby nezvládla. Následovaly další tři měsíce pooperační péče na dětské JIP v Thomayerově nemocnici, kam se Filip dostal úplně vysílený, nebyl schopný pomalu ani zvednout ruku. Začínal úplně od začátku, učil se hýbat nohama, chodit a jíst. Celkově byl v Ikemu jedenáctkrát na operačním sále. Momentálně je již v domácí rekonvalescenci a na to, čím si prošel, se mu daří dobře. Pomalu si zvyká na naslouchátka, protože chemoterapie mu poškodila sluch a nabírá na váze i na svalech. Již pěkně chodí a začíná být živý, jen jaterní testy zatím pořád nejsou dobré. Není to takové, jaké by to mělo být. Němcovi ale věří, že játra budou fungovat a že výsledky se budou zlepšovat. Manželka je i nadále se synem doma.

Text: Vladimír Marek, foto: archiv Petra Němce

